

„Oj, ti pa vže ne greš, nè! Premajhen si še! Kadar ti bode krojač napravil nove hlače, pojdeš pa z mano k maši, in videl bodeš vse. Danes pa le doma bodi!“ reče mati.

Komaj so pridržali Miheca, takó je silil za možmi, ko so odnašali Nežiko.

Od sih dôb Mihec ni več tako pogostokrat hodil k sosedovemu Tinčku in je raje poslušal staro mater, ki mu je pravila od smrti, od Nežike, od nebes in Bog vé, kaj še vse.

(Dalje prihodnjíč.)

Aleluja!

(Iz „Kukátka“ Váesl. Kosmáka, preložil Borodinov.)

elika noč je.

Solnce je vzhajaje nad zelenim gozdom trikrat poskočilo*) in gledalo z radostnim svitom z modrega nebesnega stropa na mlado zemljo. Tako je gledalo na njo oko Božje sedmega dné: veselja se topéč, blagoslavljajoč in oživljajoč.

Tù na vrtu sedi vrabček na bezgovej vejici, greje se na toplem solnčici ter pravi: „Čimčara, vže je zopet za jára. Letel sem bil pogledat v gozd. Oj, tam je krasno! O snegu niti sledú ni več, potočki skačejo in žuboré, zvončki cvetó, skorjanci pojó in ta vetere veje tako gorko, tako milo, da bi bilo greh, če bi še spal. Bezeg, nikar ne spí, vstani — vže je zopet za jára — čimčara!“

Bezgova veja, slišavši to vrabčkovo poročilo, strese se od veselja in se nasmaje z zelenim perescem.

Doli pod bezgom pa dremlje cvetica marjetica. Vrabčkovo gostolenje jo probudi. Prestrašena se ogleda in videč bezeg v vzpomladnej lepoti, razveseli se in hitro odgrne svojo krasno, nežno glavico.

Nad vrptom se vzdiguje skorjanček in poje, gledajoč to njuno veselje: aleluja!

* * *

V malej, belej sobici sedi na postelji bleda žena.

Pri oknu sedi deklica tudi bleda ter moli na glas iz molitvenika. Bolnica šeptá za njo molitev.

Ubožici! obe ste bili blede. Žena je bolna ležala vso zimo, a hči je bdela pri njej dan in noč ter zraven delala za ljudi, da bi zaslužila za kruh.

„Minica,“ vpraša zdaj mati, „kako je danes zunaj?“

„Prijetno in gorko je, mati.“

„Kako je pa na vrtu?“

„Trava vže zeleni in za dva dni, če bode še tako gorko, prinesem vam razcveteno vijolico.“

*) Ljudstvo pravi, da solnce na velikonočni praznik trikrat poskoči, kadar vzhaja. Še kot deček hotel sem iti gledat to, — pa sem bil vselej zaspal.

Bolnica se veselo nasmehne. „Kaj pa delajo bučelice?“

„Začele so vže nositi.“

„In pénica, ali še ni priletela na hruško?“

„Pač — ali zdaj še le cvrči.“

„Minica,“ reče bolnica, „meni je danes nekako lahko pri srci: pelji me vèn, da pogledam s praga na cerkvico.“

Hči poskoči od veselja, hitro obleče mater v gorko obleko in jo pelje po petih mesecih vèn na prosti zrak.

Bolnica stoji na gorkem solnčici na pragu, sklene roki in gleda s solznim očesom tjà k cerkvi, ki se belí mej drevjem, zdaj še golim.

„Oj, mati,“ reče hči, „zdaj pa izvestno ozdravite?“

„Dà, dà,“ prikima mati z glavó.

Iz daleč doné orglje, in ljudstvo poje v mogočnem zboru: „aleluja!“

Kako se v nebesa pride.

Bilo je lepo vzpomládno jutro. Mati vzame svoja dva otroka in ju pelje s seboj v bližno cerkev. Franeka, ki je bil deček o štirih letih, pelje mati za roko, a Peterček, starejši bratec, stopa sam za njima. Mej potjo poprašujeta dečka mater to in óno, na kar jima mati prijazno odgovarja. Prišedši blizu cerkve, reče Peterček, ugledavši visok cerkveni zvonik: „Glejte, mati! kako visok je ta zvonik. Kaj nè, ako bi jaz bil vrhu njega, lahko bi splezal v nebesa?“ — „O ne tako lahko, kakor si misliš, dete moje,“ odgovori mati, „ker nebesa so daleč, zeló daleč.“ — „In če bi na ta zvonik postavil še drugega, in na tega še tretjega in četrtega, potlej bi pa lahko takój stopil v nebesa,“ nadaljuje Peterček.

„Tudi potlej še nè,“ odgovori mati, „in če bi ti tudi vse goré in zvonike vsega svetá postavil drug vrhu drugega, vender bi še ne mogel v nebesa.“

„Ali, mati,“ povzame Peterček žalostno. „saj ste nama vže večkrat rekli, če bodeva pobožno molila in lepo živela, prišla bodeva v nebesa, in zdaj pa pravite, ka so nebesa tako daleč, da ne moremo vanje, in če bi bili še tako na visokem.“

Zdaj se oglasi mlajši bratec Franek, ki je med pogovorom gledal zdaj zvonik zdaj visoko nebo nad seboj, ter reče: „Peterček! Peterček! Ali ne veš, kako se pride v nebesa? Kadar bomo umrli, prišli bodo krilati angeljčki iz nebes, da nas v svojem naročji ponesó v nebesa.“

„Glej, glej, ti si pravo povedal,“ reče Peterček zopet vesel, „jaz sem bil vže pozabil na to. Saj sva videla v ónej lepej knjižici, ki so jo nama strijček podarili, podobico, ki nam kaže angeljčka z detetom v naročji, nesoč je v svitla nebesa.“

P. G.

